

Et eventyr

Der var engang et land, hvor der boede nogle slemme uhyrer, som holdt børn fangne. Det syntes folkene i det land var meget synd for børnene, så de lavede en hær af soldater som skulle kæmpe mod uhyrerne. Der var flere forskellige slags soldater i den hær: Der var nogen soldater som de kaldte "pædagoger", nogen de kaldte "socialrådgivere", nogen de kaldte "sundhedsplejersker" og nogen de kaldte "psykologer".

Alle soldaterne red på hvide heste, men de bar ikke rustning, for de kunne bedst lide at lade som om de slet ikke var krigere. De ville helst tænke på sig selv som frelsere af mennesker i nød, og for at være det, måtte de være krigere i det godes kamp mod det onde. Der var selvfølgelig indbygget en modsætning i det, og for at holde det krigeriske i sig selv nede, havde de et magisk ord, som de sagde til sig selv og hinanden. Det var ordet "etik", og det gik de hele tiden og sagde.

Soldaterne red næsten altid på de hvide heste, for det var en god magtfuld fornemmelse, og de brød sig ikke om at skulle se på uhyrerne i øjenhøjde. Det var meget nemmere at se ned på dem oppe fra den hvide hest, så det var stort set kun i de helt ufarlige situationer, at de steg ned fra hestene og i stedet mødte uhyrerne ansigt til ansigt.

Hvis de derimod fandt et barn i nød, steg de næsten altid omgående ned fra den hvide hest, og tog barnet til deres hjerte, for de var alle sammen meget omsorgsfulde overfor børn. Faktisk var det netop for at hjælpe børn i nød, at de fleste havde meldt sig til hæren, og når de opdagede et barn i stor nød, så voksede deres hjerte, fordi de syntes at det var så synd for barnet. Det var jo i sig selv godt nok, men når de fandt et barn, hvis smerte var meget stor, skete det slet ikke så sjældent, at deres hjerte voksede så meget, at det kom til at spærre for både deres øjne og deres ører, og det var jo ikke så godt, for det er meget vanskeligt at gøre noget brugbart, når man hverken kan høre eller se.

Soldaterne var uddannede i specielle institutioner, og på de institutioner var folk meget kloge, for de havde læst bjerger af bøger. Der var ikke ret mange af dem, som havde været i krig, men de havde så meget viden, at det ikke gjorde noget. Det var endda en særlig slags viden som var specielt fin, og som blev kaldt "videnskabelig". Det betød at den ikke havde noget at gøre med den person som havde den pågældende viden, men var viden som havde samme gyldighed for alle mennesker. Derfor var der indbygget en afstand i den viden, og den passede derfor glimrende til at soldaterne kunne blive siddende på deres hvide heste, og pege ned på folk på jorden og sige: "*Du der: du føler sådan og sådan, og du har brug for det og det, og det ved jeg, for jeg er så klog*". Så det gjorde de hele tiden.

Den anden form for viden - den som sidder i kroppen, og som afgør hvordan man handler i pressede situationer - den skulle soldaterne ikke lære på uddannelsesinstitutionen. Man forventede at de lærte det når de kom ud i krigen, men det var der var mange af dem der aldrig lærte det, for de blev ved med at sidde på de høje heste, og pege ned på folk på jorden, og det lærer man ikke noget af.

Der var også en slags generaler som de kaldte "bureaukrater". De havde som regel aldrig været med på slagmarken, men det var alligevel dem der bestemte hvordan kampen skulle kæmpes, for de var så kloge, at det var nok for dem, at se uhyrerne på afstand gennem en kikkert. Soldaterne syntes ikke om det, så de prøvede tit at lade være med at kæmpe kampen på den måde som bureaukrat -generalerne sagde de skulle, og derfor lavede bureaukrat -generalerne flere regler for hvordan kampen skulle kæmpes, som soldaterne også søgte at komme udenom, hvorefter

generalerne lavede endnu flere regler. Til sidst var reglerne en ren jungle at finde rundt i for soldaterne, hvilket gjorde at mange af dem blev mere bange, for det er utrygt at kæmpe i en jungle, og når de var utrygge, ville de ikke stige ned fra de hvide heste. Så derfor sad disse soldater næsten altid på de høje hvide heste og pegede på folk nede på jorden.

Andre af soldaterne kunne godt lide regeljunglen, for så kunne de svinge sig rundt oppe i regeltræerne, i stedet for at skulle ned på jorden, hvor uhyrerne befandt sig. Nogen af dem tilpassede sig så godt til livet i regeltræerne, at de blev bange og rådvilde hvis de kom til et område hvor der ingen regeljungle var, og når det skete gik de straks til deres bureaukrat – general og forlangte at få plantet nogle regeltræer, så de ikke behøvede at komme ned på jorden.

Når de skulle kæmpe, var reglerne meget i vejen for de soldater som stadig red på de hvide heste, og de prøvede derfor at lade være med at tage sig af reglerne, men det var farligt, hvis det blev opdaget. Fordi de som hovedregel ikke tog sig af hvilke regler bureaukrat -generalerne havde udstukket for kampen, blev kampen ofte det rene anarki, hvor soldaterne stort set gjorde som de selv fandt bedst, for i krig og kærlighed gælder alle kneb.

Mange af soldaterne havde stort behov for at have kontrol med forløbet af kampen, fordi de var bange, og når man er bange, får man brug for kontrol. Derfor ville de alle sammen bestemme hvordan kampen skulle føres, og de prøvede ofte at manipulere med de andre for at få kampen ført på deres egen måde. Derfor kom de ofte op at skændes om hvem der gjorde det rigtige, og det skete endda at de kom op at slås med hinanden, hvis de blev meget frustrerede. Hvis det var svært at få bugt med et uhyre, var der ofte en del sårede soldater og børn efter den første træfning, og derfor blev soldaterne meget frustrerede. Det var et af de tilfælde, hvor de nemt kom op at skændes eller slås med hinanden, men hvis det lykkedes dem at holde sig gode venner, begyndte de i stedet at give hinanden umulige opgaver.

De andre ville have pædagog-soldaterne til at gå ind og bruge deres særlige våben, som blev kaldt "En God Snak". Våbnet var en spindelvævstynd og let tråd, som de vikledede og vikledede rundt om den de kæmpede med, og efterhånden blev vedkommende fuldstændigt viklet ind, og kunne ikke løfte en hånd. Våbnet kunne i visse sammenhænge være meget effektivt, men det duede sjældent mod de farlige uhyrer, for de begyndte ofte at slå om sig inden der var viklet nok tråd om dem, og derfor sagde pædagog-soldaterne at det ville de ikke.

I stedet ville de andre have psykolog-soldaterne til at gå ind og bruge deres særlige våben, som blev kaldt "Terapi". Terapi-våbnet var en slags magisk dans, som i visse situationer kunne transformere dårlighed til fremskridt, og de andre mente at det måtte være muligt at tvinge et uhyre til at danse. Det sagde psykolog-soldaterne nu næsten altid nej tak til, for det er virkelig meget svært at få folk til at danse magiske danse, hvis de ikke vil, og desuden skulle de nok betakke sig for at danse med et uhyre. Det var alligevel for ulækkert.

Derfor ville de have socialrådgiver-soldaterne til at gå ind og bruge deres særlige våben, som blev kaldt "Tvangsfjernelse". Det var en kanon med en meget stor ildkraft, men den var også meget vanskelig at bruge, fordi opstillingen af den krævede meget stor omhyggelighed, og hvis der var en enkelt detalje som kiksede, ville skuddet slet ikke ramme uhyret, men derimod den socialrådgiver-soldat som havde affyret kanonen, og derfor sagde de som regel også nej tak.

På den måde kunne de bruge enormt med energi og kræfter på at skændes og slås med hinanden, når de ikke kunne finde ud af at kæmpe mod uhyret.

Som sagt var hæren oprettet for at kæmpe med uhyrerne, men de havde også andre opgaver end at bekæmpe uhyrer, for de havde til opgave at hjælpe alle børn som havde det svært, og nogle børn havde det svært, selv om de ikke blev holdt fangne af uhyrer. Nogle havde ganske almindelige forældre, og havde blot vanskeligheder, fordi de for eksempel var født med en

hjerneskade. I den slags tilfælde var det svært for soldaterne, for der var ingen kamp mellem det gode og det onde, og der var ingen uhyrer, og så kunne de ikke finde ud af hvordan de skulle forholde sig. Hvis forældrene oven i købet havde behov for at holde kontrol over deres eget liv, sådan at det blev umuligt for soldaterne at holde kontrollen, så blev det utroligt besværligt for soldaterne. Derfor gjorde de ofte forældrene til de onde, så passede tingene, og de kunne slås med forældrene. På den måde kunne de få meget tid til at gå med at slås, selv om der dybest set ikke var noget at slås om.

Der var dog to slags forældre som ikke fik soldaterne til at slås. Den ene slags var de forældre som smed sig ned på ryggen og sagde: *“Åh, jeg er så sølle. Jeg kan ingenting. Jeg er et hjælpeløst offer, og du er den eneste som kan frelse mig. Bær mig, for jeg klarer ikke selv at gå.”* Den reaktion kunne som regel dæmpe soldaternes aggressivitet, og så bar de personen et langt stykke vej, somme tider i måneder eller år, indtil de til sidst blev trætte. Når de blev trætte af at bære på den helt passive person, så smed de vedkommende ned, og gav sig til at sparke på ham, for at få ham til at gå selv. Det blev kaldt “motivationsarbejde”.

Den anden slags forældre som fik soldaterne til ikke at slås, var dem som sagde: *”Hvor er du dygtig, og hvor er jeg lykkelig for at jeg fik dig. Du er den eneste som forstår mig, og jeg ville ikke ane hvordan jeg skulle klare mig, hvis jeg ikke havde dig”*. Den reaktion gjorde soldaterne meget stolte, og så voksede deres glorie, samtidig med at forældrenes evne til selv at klare deres eget liv, blev mindre. Det gik som regel skidt, og værst gik det når glorien blev så stor at den faldt ned foran øjnene, så soldaten kun kunne se sin egen glorie.

Selv om soldaterne altså havde andre opgaver, så var kampen mod uhyrerne deres hovedopgave, og der var mange forskellige slags uhyrer: Der var et meget almindeligt uhyre som de kaldte “druk”. Det var sommetider meget stort, og så kom soldaterne ud og slog det ihjel, men det var en slags uhyre som det var meget svært at udrydde, for selv om man troede man havde fået det slået ihjel, så rejste det sig tit igen alligevel. En anden slags uhyre som lignede druk-uhyret meget, var uhyret “narko”. Det var næsten altid meget stort, og når soldaterne fandt det, var de altid meget omhyggelige med at få det slået ordentligt ihjel. Men det uhyre som soldaterne frygtede allermost, var uhyret “incest”. Det var tit et meget stort og farligt uhyre, og det var meget svært at kæmpe med det, for det var i stand til at gøre sig usynligt. Desuden havde incest-uhyret den egenskab at det næsten altid spredte en art masse-psykose omkring sig, hver gang det viste sig, og den psykose var meget smitsom, og greb næsten alle som var i berøring med uhyret. Symptomerne på psykosen var voldsom aggressivitet og angst, kombineret med svigtende fornuft og overblik, og derfor kunne soldaterne både blive overfaldet af hinanden og generalerne – og ikke mindst samfundets gribbe, som kaldtes ”journalister” – samtidig med at de skulle kæmpe med uhyret. Så der var al mulig grund til at være bange.

Det var en stor vanskelighed, at incest-uhyret var i stand til at gøre sig usynligt, og tit var der incest-uhyrer som holdt børn fangne gennem mange år uden at nogen opdagede det, for de var kun synlige om natten når de var alene med børnene, og tit var de så gode til at gøre sig usynlige, at selv børnene ikke kunne se dem om dagen. Denne usynlighed var der mange som ikke troede på, men efterhånden lærte de fleste af soldaterne at det var rigtigt, fordi de kunne mærke at uhyrerne var der, selv om de havde gjort sig usynlige, men der var stadigvæk nogle som troede at incest-uhyret var meget sjældent - særligt blandt generalerne, som jo kun så kampen gennem kikkert.

Bureaukrat-generalerne kunne godt se at incest-uhyret var meget grimt og farligt, så derfor havde de udviklet et særligt våben imod det. Det var en flyvemaskine, som var udstyret med

en meget kraftig bombe, som hed "retssag". Når nogen så fik øje på et incest-uhyre skulle de melde tilbage til basen, og så ville piloterne, som de kaldte "politifolk", flyve ud med maskinen, og kaste bomben "retssag" ned i hovedet på incest-uhyret, som så ville blive udslettet en gang for alle. Desværre var det sådan at børnene næsten altid var så tæt på uhyret, at når bomben blev kastet, blev de også ramt. Faktisk skete det så tit, at bureaukrat -generalerne overvejede helt at opgive at bruge bomben "retssag", men det var de på den anden side ikke meget for, for det var jo et meget uhyggeligt uhyre, som skulle udryddes hver gang det dukkede op.

Ofte havde soldaterne brug for børnenes hjælp til at lede flyvemaskinerne ind, når bomben skulle kastes, fordi børnene som regel var dem der bedst kendte uhyrerne, og ofte var de også de eneste der kunne se dem. Soldaterne var både meget opsatte på at få bugt med incest-uhyrerne, og desuden var de meget bange for hvad andre med incest-psykose kunne finde på, så derfor valgte de ofte at lokke børnene til at lede flyvemaskinen ind, så den kunne smide bomben ned på uhyret og sig selv. Soldaterne lokkede som regel ved at sige, at sådan en bombe ville føles godt bagefter, fordi den renser luften, og somme tider troede de endda selv på at det var rigtigt.

Kampen mod de andre slags uhyrer var sjældent så voldsom og så farlig som kampen mod incest-uhyret. Som regel bestod kampen i at soldaterne forsøgte at gøre uhyret mindre farligt, og de kampe der blev kæmpet mod f.eks. druk-uhyret var ofte meget langvarige. Til tider gik de faktisk over flere generationer. Derfor skete det ikke så sjældent at soldaterne efterhånden blev trætte af at kæmpe. Nogen fandt sig noget andet at lave, og andre blev bare i hæren, men opgav at være frelsere, og blev i stedet bare kyniske soldater. Andre sad bare på de hvide heste og døde langsomt indefra, indtil de langt om længe drattede ned fra hestene og blev liggende.

Der var nu også soldater i hæren som lærte at føre en kamp, så volden og ødelæggelsen kun antog et minimum, og så færrest mulige mennesker blev ramt. Faktisk var der soldater som var så dygtige at de ikke alene kunne undgå at lave almindelige forældre til uhyrer, men som endda kunne lave uhyrer til almindelige forældre.

Imidlertid var der unægtelig mange, som man på uddannelsesinstitutionerne bare havde sat op på en hvid hest, sådan at de kunne ride ud og blive indrulleret i hæren, selv om de reelt ikke havde fået ret meget med, som de kunne bruge i kampen, og det var en stor ulykke for dem selv og for de mennesker som fik dem at slås med.

Hvis det nu ikke havde været et eventyr, kunne nogen måske have fortalt generalerne at det var en uklog måde de forsøgte at styre kampen på. Og nogen kunne have sagt til soldaterne at de skulle passe bedre på hinanden. Og nogen kunne have fortalt dem at det ikke er en god ide at ride gennem verden på en hvid hest. At det eneste fornuftige er at sælge den hvide hest, og så i stedet gå fremad i højde med de mennesker man møder. Og at det meget sjældent er en god ide at slås, fordi man kun kan skabe det gode ved at gøre det gode, og hvis man behandler nogen som uhyrer, så opfører de sig som uhyrer.

Måske nogen kunne have fortalt dem eventyret om drengen og den Gule Kejser, for det er et meget opbyggeligt eventyr. Det stammer fra Benjamin Hoff: "Den tapre grisling" og er her citeret fra Vibe Strøier: "Det problemskabte system" Socialrådgiveren 1/95:

"Den Gule Kejser og hans følge får anvist vej af en lille dreng som passer heste. Kejseren fatter interesse for ham, og for at prøve ham, spørger han: - Sig mig, hvis du stod i spidsen for riget, hvorledes ville du da bære dig ad med at styre det?"

Jeg har kun forstand på at passe heste – svarede drengen – Er det forskelligt fra at regere riget?"

Kejseren var ikke tilfreds med dette svar og sagde atter: - Jeg forstår at det ikke er din bekymring, hvordan man regerer. Men alligevel ville jeg gerne vide, om du har gjort dig nogen tanker i så henseende.

Drengen svarede ikke.

Kejseren spurgte ham endnu engang. Drengen svarede ved at spørge: - Er det at regere riget forskelligt fra at passe heste?

Beskriv hestepasning for mig – sagde den Gule Kejser – så skal jeg svare dig. Når vi passer heste – svarede drengen – forsikrer vi os om, at der intet ondt sker dem. For at gøre det må vi fjerne alt i vores indre som kunne skade dem. Kan det være anderledes at regere riget?

Den Gule Kejser bøjede sig for drengen og rørte to gange jorden med sin pande:
- Himmelske Mester – udbrød han.”

Peter Søndergaard

www.ps-skive.dk

Tlf. 96 14 70 50